

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

„A jó szomszédok.”

Pécs, 1898. május 5.

(→) Ezzel a címmel tisztel meg bennünket, pécsieket, egyik, hetenkint kétszer megjelenő kaposvári laptársunk, arról írván, hogy a helybeli sajtó egyrészének fáj, ha Kaposvár valami állami intézményt kap, mint például állami postaépületet; s viszont azt sem akarja elfelejteni, hogy a pécsi forgalmi főnökség egy részét Kaposvárra helyezték át.

Ezzel kapcsolatban aztán felsorolja, hogy mi mindent kaptunk mi már a jóból s kijelenti, hogy épen nincs jogunk Kaposvárra irigykedni. Ez irigység miatt titulál meg bennünket a „jó szomszédok” névvel, a mit persze ellenkező értelemben kell érteni.

Azt mondja laptársunk, hogy Pécs emelkedéséhez volnának anyagi eszközeink és — szerencsénk.

Az anyagi eszközök sorában felemlíti, hogy „gazdag püspöki és káptalani javak egész jövedelme növeli Pécs kereskedelmi és ipari forgalmát” és hogy „bortermelésének régi híre képesíti arra, hogy borkereskedésének terjedelme a gyártás révén a filokszerá dacára se csökkent.”

Már ez utóbbi állításának nincs meg az objektív alapja. Mit ér ugyan az Pécs szőlőbirtokosainak, ha a borkereskedők a „gyártás révén” tartják fenn a borkeres-

kedelem régi terjedelmét?! Sőt maga ez a körülmény jelenti legjobban, hogy a szőlőbirtokos nép abból a kevés termésből, a mi jelenleg van, nem bir hasznot huzni, mert hiszen a borkereskedők enélkül is, a „gyártás révén” is, fenn tudják tartani a borkereskedelem régi terjedelmét. Ez legfeljebb porhintés a világ szemébe; az a „cifra nyomoruság”, a mi az életben anynyiszor előfordul.

Azt mondja továbbá laptársunk, hogy a város „szénbányáiból bőséges jövedelmet huz.”

Látszik e kijelentésen, hogy nagyon is légből kapott; vagy talán a mi városi hatóságunknak papíron kimutatott valamelyik jövedelmi statisztikája akadhatott laptársunk kezébe, hogy ily állítást megkockáztat. Hiszen ez a bőséges jövedelem évenként 1600, mond egyezerhatszáz forint! . . . Ugyebár ehhez több kommentár nem szükséges?!

Hogy jogakadémiánkat „egykori kegyes püspökünk jóvoltából” kaptuk: ez tény. De hiszen nagyon kevés jogakadémia van az ország vidéki városaiban, melyeket az állam tartana fenn; vagy teljesen városiak azok, vagy felekezettek áldozzák rájuk pénzüket, hogy fenntarthassák.

Itt ér azután laptársunk a legnagyobb szirthez, melyen állításának alapossága teljesen hajótörést szenved. Azt mondja, hogy

az államtól lovas és gyalogos katonaságot kaptunk.

Bár ne kaptunk volna! Most kevesebb lenne a városnak az adóssága nyolcszáz ezer forinttal és nem kellene folyton kaszárnyatatarozásokkal és bővítésekkel bajlódunk, mint az idén is!

A királyi táblát is emlegeti laptársunk. Ugy látszik, megint nem tudja, hogy Pécsnek kir. táblai székhelylyé tétele nekünk százötvenezer forintunkba került!

A vasúti forgalmi főnökségről is szól, holott azt épen jelenleg forgácsolják szét s egyrészét épen Kaposvárra helyezték át. Pedig nem „forgalmi főnökség”, hanem üzletvezetőség volt nálunk régebben s a Budapestre vitt nagy üzletvezetőség helyett kaptuk a forgalmi főnökséget, a mit most szinte elvisznek tőlünk. Bizony úgy jártunk vele, mint a koldus, kinek alamizsnát dobnak, de mikor észreveszik, hogy vak az istanadta, úgy sem látja, milyen pénzt kap, adnak neki egy — penészes krajcárt. Az állam azonban még furcsábban járt el velünk. Az alamizsnát adó embert nem viszi rá a lelkiismerete, hogy a vak koldusnak — lyukas garast dobjon; legfeljebb a rossz kávéházi vendég ajándékozza meg ilyenekkel a tányérozó cigányt. Hát az állam így tett velünk is. Sőt most még a lyukas garast

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Mikor a kapitány mulat.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

— Húzd rá cigány, keservesen húzzad! Mulatni akarok úgy Isten igazában. Tele van a szívem keserőséggel, fájdalmas, gyötrő emlékekkel. Hát altasd el ezt a fájdalmat, tépd ki az emléket belőle, megfizetek érte.

— Pincér, pezsgőt! . . . Ti meg fiuk, ne csináljatok olyan keserű ábrázatot az egészhez, mikor nekem jó kedvem van. Mulassunk!

A tiszték, kik együtt voltak, mosolyogtak a jókedv eme megnyilatkozásán. Ismerték már Balajthy kapitányt. Szigorú, kötelességtudó katoná volt. De ha néha-néha eszébe jutott, akkor mulatott széles kedvvel, nagy hangosan. De olyan különös volt ő még mulatozás közben is. Nem a gondtalan kedv, nem a pillanatnyi mámor ült az arcán, hanem inkább valami keserű bánat, nagy fájdalom.

Mikor legvigabban voltak, egyszerre csak elhallgatott. Tenyerére hajtotta fejét s úgy hallgatta a cigány édesbús nótáit. Vagy tán nem is azt hallgatta? Csak azt vették észre, hogy a kapitány végigtörli napsütötte, érdekes barna arcát, melyen itt-ott egy-egy könyecsepp csillogott.

Aztán meg egyszerre felkapja a fejét,

odakurjant a cigánynak és aztán énekel vele együtt. Szép bariton hangja is mintha remegne az emlékek hatása alatt. És akik vele mulatnak, azok is úgy érzik, mintha valami fájó, szentimentális érzés lopóznék szívükbe, míg a kapitány éneklie az ő kedves nótáját:

»Elrabolta galambomat a Balaton tőlem;
Éjjel-nappal siratgatom, jaj mi lesz belőlem.
Kérdezgetem a habokat, merre fekszik, hol van?
Egy se tudja, csak azt mondja, itt a Balatonban.«

Most is ezt a nótát húzza a cigány. A primás odahajol a kapitányhoz s úgy húzza neki lassan, szívhez szólóan. A kapitány meg csak dudolgat hozzá. Aztán meg idegesen megrázkódik.

— Eh! félre a búval! Húzz valami vigat. Hadd felejtsük a mult keserüségét.

Kiértett minden szavából, hogy valami nagy, nehéz bánat nyomhatja a lelkét. Azt csititgatja a nótával, azt akarja a pezsgő habzó nedűjébe fojtani.

Igy van ez mindig, mikor mulat. Társai már ismerik. De azért soh'sem kérdezték meg tőle, hogy micsoda emlék kínozza, gyötri.

Mulatnak vele, segítenek felejteni.

Már jóval elmúlt éjjél, mikor a kapitány felállt.

— Elég volt a dözölésből, fiuk. Gyertek hozzám egy cognacra. Majd egy kissé még elbeszélgetünk.

Aztán fizetett s mind a négyen, a kapi-

tány, két főhadnagy, meg egy hadnagy megindultak hazafelé.

Szép, csillagos éj volt. Az ember lelkében akaratlanul is színes emlékek kergetőztek. A tisztéken is valami jóleső, csendes melancholia vett erőt. Szótlatlan ballagtak egymás mellett. A kapitány törte meg a csendet.

— Hej fiuk, de keserves is ez az élet! Ilyenkor mindig úgy elfog valami keserőséggéle, úgy szeretnék panaszkodni. No de hagyjuk az érzékenykedést. Majd inkább, ha hozzám érünk, mondok én nektek egy történetet. Legálább gyorsabban mulik az idő.

Mikor a kapitány elegáns garcon lakására értek, letették kardjukat s kényelembe helyezkedtek. A kapitány előkereste a cognacot, meg a pohárkákat. Aztán odaszólt a hadnagynak:

— Hadnagy, te lész a gazda. Te fogsz töltögetni. Legfiatalabb vagy köztünk.

Mikor az első pohárkával kihajtották, az egyik főhadnagy odaszólt a kapitánynak:

— Hát halljuk a történetet, kapitány! Mert másképp biz elalszunk.

A kapitány mintha megremegett volna. Ajka körül valami ideges rángás volt észlelhető. Ugy látszott, hogy küzd önmagával. De aztán mégis csak beszélni kezdett.

— Jól van, fiuk. Megígértem, hogy egy történetet mondok nektek; hát beváltom a szavam.

— De előre is megjegyzem, hogy ne

is apróra akarja felváltani és a felét — visszakeri!

A postaigazgatóság is bántja a szomszéd szemét. Hanem hát itt is csak azt látja, ami előtte van; de arra nem gondol, hogy Pécs városa évente 3000 forintot fizet azért, hogy a posta- és távirdaigazgatóság blankettáin a székhelyet ez a négy betűs jelzi: Pécs. Drága négy betű ez; éppen 750 forintba kerül egy minden 365 napban!

Mindezen adatok mellett — melyeket fentebb, azt hisszük, eléggé megcáfoltunk — laptársunk azt mondja, hogy Kaposvár a „budapest-fiumei közlekedés központjára esik.“ Igaza van; de kár volt ezt emlegetni, mert ezzel is csak arra ad nekünk alkalmat, hogy itt is kimutassuk, mennyire szeret bennünket az állam. Kaposvár beleesik a vasuti közlekedés központjába. Mi nem. Pedig valamikor budapest-pécsi vasut is épült és épen ez mutatja legjobban, hogy mikép gondol ránk az állam, hogy a budapest-pécsi vasutból — budapest-szentlőrinci lett s mi, a kik annyit áldoztunk a vasuti központért, nem vagyunk benne: Kaposvár pedig benne van negyed-rész áldozatok árán is.

Derék dolog, hogy ami Kaposvárott van, azt — laptársunk szerint — maga Kaposvár és Somogyvármegye közönségének ereje hozta létre. Jól van, ha az állami vasuti internátus árát Kaposvár kölcsönadta az államnak s ily módon fog kapni postaépületet is.

De hát Pécs ugyan nem fizette meg minden állami intézményét? És mégis felét se hagyták itt nálunk békeességben s eredeti terjedelmében. Mindent elvittek tőlünk, a mi az áldozatokért talán hasznot is hozott volna; csak a rengeteg kaszárnyákat nem akarják elvinni, no meg a sátor-tábor, melybe szintén ezreit temették a város pénzének s a mit, hogy ne hirdesse károsodásunkat, most temetőnek akarunk kisajátítani.

várjatok ám valami pikáns, inycsiklandó kalandot. Nagyon is szomorú história az egész. El se mondanám, ha már meg nem ígertem volna.

— Halljuk, halljuk! — kiáltottak közbe a tiszték. A kapitány meg beszélt tovább erős, határozott hangon.

— Régen esett meg ez a história. Én még olyan fiatal, csupaszkepű kadét voltam. Épen lenn voltunk Boszniában. Akkor volt az a csetepaténk ott, hát a mi ezredünk is ott tanyázott.

— Bizony unalmas állapot volt az nagyon. Hol itt voltunk, hol ott.

— Egy este, amint épen együtt ültünk, valamennyien tiszték, belép hozzánk az ezredesünk s kiadja a parancsot, hogy rögtön induljunk. Egy kisebbszerű falut kell megszállnunk. Hogy miért, miért nem, azt nem mondta meg. De szigorúan meghagyta, hogy ne ismerjünk kiméletet, értve alatta azt, hogy senkit a faluból távozni ne hagyjunk. A ki parancsunkkal, illetve felszólításunkkal ellenkezni mer, azt irgalom nélkül löjjük le.

— Fiuk, katonák voltunk. Megszoktuk a föltétlen engedelmisséget.

— Megindultunk. Koromsötét éj volt s csak lassan haladhattunk előre. Ugy két óra mulva odaértünk a jelzett faluhoz. Az ezred jó része a falun kívül maradt. Az ezredes, egy kapitány, egy kadét s egy század bevonult a faluba.

Kaposvár a szerencsés város s nem Pécs. Lám, mi pécsiek szintén kapnánk postapalotát; csak az árát kellene megfizetnünk. Hanem elég volt már a „sok minden jóból“ s ha a legutóbbi városi közgyűlésről szóló referádákat Kaposvárott elolvasták volna a pécsi lapokból, láthatták volna, hogy Pécsnek nincs bizalma többé az állami intézményekhez és nem ül fel semmi külszínelg diszes alkotásnak, a mit drágán kell megfizetnie.

Ide lyukadt ki a mi városi gazdálkodásunk és az a nagy szerencse, a mit laptársunk emleget. Ami állami intézményünk van, mindenért busásan fizetünk; magunk pedig tele vagyunk mindenféle közvetett adóval, a mihez legutóbb az is járult, hogy a belügyminiszter parancsából 35%-ról 42%-ra kellett felemelnünk a városi pótdót.

Hát bizony mi irigyelhetjük Kaposvárt. Hanem azért még sem érdemeljük meg a gúnyos „jó szomszédok“ nevet.

Mert ha igazán ilyen „jó szomszédok“ volnánk, olyan gazdálkodást kívánnánk a szomszédéknak, a milyen nálunk a torony alatt folyt jó huszonöt éven keresztül s a mit ime ők irigyelnek tőlünk! Sőt oda is adnók a mi nagy kapacitásainkat egytől-egyig nekik; hadd szerezzenek az ő számukra is minél több kaszárnyát s egyéb drága állami intézményt s hadd keverjék a várost a fejobbjáig adósságba.

De nem tesszük. Nyögjük a bajunkat és tovább bátorkodunk irigyelni a szomszédékat.

És ezért nem vagyunk mi azok a bizonyos „jó szomszédok“!

Majális Abaligeten.

— Saját tudósítónktól. —

Tegnap reggel négy órára a felső sétaterén összegyűltek a pécsi felső kereskedelmi iskola tanulói, hogy elinduljanak a majálisra,

— A falubeliek álmukból riadtak föl. Azt hitték szegények, hogy menten végük van. Itt is, ott is előbukkant egy-egy menekülő alak, de csakhamar megértették vele, hogy térjen vissza, nincs menekülés, s ha nyugodtan maradnak, nem lesz semmi bántódásuk.

— Minden nevezetesebb esemény nélkül értek a falu végére, hol egy nagyobb uri ház állott.

— Mikor ideértek, azt látják, hogy a házból valaki kisiet s gyorsan futni kezd. Az ezredes háromszor rákiált, hogy álljon meg. De az csak futott. Akkor tüzet parancsolt. Valaki rásütötte fegyverét s a menekülő elbukott. Mire odaértek, már halott volt. A szívet turta át a golyó.

— Egy gyönyörű szép, fiatal leány volt. Az ezredesünk sajnálkozva mondta, hogy kár érte.

— Csak aztán tudtuk meg, hogy a leány ezredünk egyik tisztjének volt már félig-meddig jegyese. Szülei Magyarországon laktak és csak nemrégén helyezték őket ide.

Itt a kapitány elhallgatott. Felkapott egy pohár cognacot s aztán szivarra gyújtott.

A hadnagy szólt aztán a kapitányhoz:

— Hát ez az a szomorú história, kapitány. Ezért biz' kár úgy neki busulni magad. A kapitány szomorúan mosolygott. Aztán lassu, vontatott hangon beszélni kezdett.

— Igazad van pajtás, ezért kár busulni. Hanem még mondok valamit.

— Az a leány úgy titokban az én je-

melyet, — mint már közöltük, — ez évben is Abaligeten tartottak meg.

Vörös Mihály tanár is megjelent pontban négy órára a gyülekezési helyen és a reggeli harangszó megkondulásakor egy rövid ima után utnak indult a vig csapat, ki a hegyek közé.

A verőfényes, napsugaras reggelen, a harmatos, virágos réteken, erdőn keresztül versenyt daloltak a madarakkal a majálisra rándulók, tele tüdővel szíva be az illatterhes, éltető tavaszi levegőt, mely annival üdítőbb a város poros, füstös legénél.

Az egész uton, a melyet a fáradság legkisebb nyoma nélkül tettek meg, már előre ismertették az Abaligeten már kint járt nagyobb tanulók a fiatalabbakkal mindazt a látnivalót és élvezetet, a miben részük lesz és az ut mellett levő egyes szép helyeket, forrásokat megmutogatták azoknak, kik még nem ismerve a helyet, észrevétlenül haladtak volna el azok mellett.

Mindegyik kiránduló ellátta magát otthon reggelivel, a melyet az uton, előre kijelölt helyen költöttek el és a mint oda megérkeztek, előkerültek a zsebkekből, táskákból az izes falatok, melyeket még jobb izüekké tett a kora reggeli séta és a társas étkezés, mely meghozta az étvágyat mindenkinek.

A »Remete-rét«-en elköltött reggeli után újra utnak indultak a kirándulók és a következő állomás már Abaliget volt, hol néhányan az intézet tanulói közül, a kik már előző nap vonattal kimentek a majális színhelyére, örömmel üdvözölték az érkezőket.

Azután kezdetét vette a társasjáték, a »longa meta« és más mindennemű faja a labdázásnak; egy csoport már délelőtt táncra perdült, kinn a korcsma előtti szabad téren, a Pécsről kirendelt cigányok zenéje mellett.

Csoportokba oszolva lementek a cseppkőbarlangot megnézni, mely egyik nevezetessége Abaligetnek és lámpák s magnezium fénye mellett nézték meg a kirándulók, óvatosan haladva a deszkákból készített uton annak belsejében, nehogy a barlang alján csörgedező vízbe lépjenek.

Délben a korcsmaszobában hosszú asztalok mellett ebédeltek a kirándulók. Már jó előre meg volt rendelve a korcsmárosnál az s az éhes diákok becsületet is szereztek a jóízű ételek készítőjének.

Ebéd után meg-megeredt az eső s így a korcsmaszobába és a ház előtti féleresz alá

gyesem volt. Szerettem igaz, őszinte szerelemmel. Csak azt vártam, hogy végezzek katonai szolgálattal s akkor nőül veszem. És az, a ki rálött, a ki kioltá életét, én magam voltam.

És ekkor a kapitány szemében újra megjelent valami csillogó, nedves fátýol.

A hadnagy sem szólt, csak kezét nyujtotta a kapitánynak. Csak nagysokára törték meg a csendet.

— Sajnálunk kapitány, szomorú história ez nagyon. De hát légy férfi, mi osztozunk fájdalomban.

— Köszönöm, fiuk. De ne vigasztaljatok, az nem használ. Hosszu idő óta hordom már e sebet. Pedig azt hittem, nem leszek rá képes. Az első pillanatban magam is el akartam dobni az életet, de aztán mást gondoltam. Meg akartam szenvedni a leányért. Hadd hordjam emlékémet magammal egy gyötrő életen keresztül. Katona maradtam s az maradok is.

— Hát most már tudjátok, hogy mi a bajom. Tudjátok, hogy mi az oka annak, ha néha mulatni láttok. Ezt a fájó sebet gyógyítgatom, mikor féktelen szenvedélyvel dorbézolom át a hosszú éjszakákat. Ez az emlék kínoz, gyötör mindig.

— No de elég volt a jóból. Igyunk még egyet fiuk s aztán jó éjt. Menjünk feküdni.

Ezután, mikor mulatni látták Balajthy kapitányt, nem mosolyogtak többé.

Tudták, hogy nagy oka van rája.

Göndör Sándor.

szorult a kiránduló sereg, a mi azonban egy cseppet sem szolgált hátrányára a mulatságnak.

Most kezdődött csak igazi kedvvel a tánc és ugyancsak fáradhatlanul járták a diákok, kik a részben vonattal érkező tanáraikat délben történt megérkezésük alkalmával kitörő éljenzéssel fogadták.

A legnagyobb rendben, minden kellemetlen incidens nélkül telt el az egész nap; a teljes számban megjelent tanári kar épen olyan örömmel szemlélte tanítványainak fesztelen mulatozását, mint a milyen hálával és tisztelettel fogadták a tanulók őket, majálisukon való megjelenésükért.

Mikor pedig elérkezett a vonatra indulás ideje, tizenhét paraszt kocsit állott meg a kocsmá előtt, melyekben csoportosan foglaltak helyet a kirándulók s dalolva mentek ki az állomásra, hogy onnan rövid idő alatt vonattal térjenek vissza Pécsre.

Minden ízében sikerült multság volt az a majális, melyet családi jellegűvé tett az intézet tanári karának és növendékeinek egész napi együttléte alatt tapasztalható bizalmasság és ragaszkodás, mely az együtt kellemesen eltöltött szabad órák mellett legbiztosabb elősegítője annak, hogy az intézet főcéljának elérésére, jól képzett ifjúság nevelésére, minél sikeresebben munkálkodhassék.

(Tsi.)

H i r e k.

Pécs, 1898. május 5.

Ima.

(Elmondja egy bakancsos a pécsi Szent-István templomban.)

Uram! magyarok Istene;
Szivem hozzád emelem.
Trónod fönt van bár az égben —
Hiszem, hogy itt vagy jelen;
Hiszem, hogy Te örök Jóság
Imádságom hallgatod
S amit bizalommal kérek,
Nagy hatalmu, megadod!
(Itt más nyelven dicsér a nép,
Mely előtted leborul,
Bocsásd meg, hogy én nem tudlak
Imádni — csak magyarul.)

Legelőször szivből kérlek:
»Isten áldd meg a magyart!«
Ébreszd föl e szittya népet,
Ébren talán összetart
És megérti, hogy ha akar,
Egyedül is boldogul . . .
Ne büntesd, ha őseitől
S maga kárán sem tanul.
(S jóban, roszban maga védje
Ezeréves szent honát,
Magyar anya ne neveljen
A németnek katonát.)

Magyaroknak nagy Istene!
Áldd meg a magyar királyt!
Akire szent örökségül
Magyarország trónja szállt;
Hire, neve félvilágon
Legyen tisztelt és becsült;
Tudjon bizni nemzetében,
Mely mindig hű s lelkesült.
(S ne legyen bűn a bakának,
Ki érette sikra száll,
Kimondani, amit érez:
»Eljen a magyar király!«)

Ne vedd bűnnek én Istenem
Harmadik kérésemet:
Odahaza egy kis házon
Pihentesd meg szent szemed . . .
Ismered az ott aggódó,
Értem vérző sziveket;
Vigasztald meg uram őket;
Segíts haza engemet!

* (Végül pedig arra kérlek,
Maradjon imám titok . . .
Mert »Raport«-ra visznek érte
S könnyen büntetést kapok.)

B. A.

Napirend 1898. május 6-án.

Naptár: péntek, május 6. — Róm. kath.: János. — Prot.: János. — Görög-kel.: (ápril 24.) Szaba. — Zsidó: Ijár 14. — Nap két 4 óra 20 perckor; nyugszik 7 óra 1 perckor. — Hold két 7 óra 57 perckor este; nyugszik 3 óra 47 perckor reggel. — Holdtölte 7 óra 34 perckor reggel.

Időjárás: hőmérséklet 14 Celsius fok meleg; légnyomás 751. — Kilátás: a központi meteorológiai intézet jelzése szerint hűvös idő, eső várható.

A pécsvidéki tanítónők estélye délután 6 órakor a polgári leányiskolában.

— (Püspökünk bérmautja.) *Hetyey* Sámuel, megyés püspök, ma Dunaszekcsőn bérmaut és holnap Mohácson fogja a bérmautást végezni. A püspököt minden községben Babarcon, Lancsukon, Sombereken és Dunaszekcsőn, hol eddig bérmaut, igen fényesen fogadták. Babarcon történt fogadtatásáról levelezőnk a következőket írja: Fényes fogadtatásban részesült folyó hó 2-án püspökünk Babarcon. Az országutnak a babarci mezei uttal összeszögellő pontján várta a járás főbirája, *Molnár* Kázmér szolgabíró kíséretében s számra nézve 17 gyönyörű lovu banderista, kik taracok durrogása közben kísérték fel a plébánia lakba, a hol a kerületi papság teljes számban vegyesen a szomszéd kerületek néhány tagjával, várták a megyés püspököt. A mint megérkezett, rövid pihenő után baldachinum alatt felment a templomba, a hol először német nyelvű szentbeszédet, majd misét mondott, a mely után 727 bérmautandónak osztotta ki a bérmautás szentségét. Mise után meglátogatta az iskolát is, megvizsgálta a templomi szerelvényeket, s a tisztelgéseket fogadta. Tisztelegtek a járási főszolgabíró, a lancsuki jegyző, a lip-tódi g. kel. hitközség, a községi előjáróságok és a kerületi papság *Eberling* Mátyás esperes vezetése alatt, kit mint helyi plebánost igaz lelki pásztori buzgóságáért, kiváló dicséretével jutalmazott meg.

— (A pécs-vidéki tanítónők egyesülete) holnap (pénteken) tartja rendes díjtalan estélyét s a pártoló és rendes tagokat, azok családjait, úgy az egyesület iránt érdeklődőket kéri, hogy becses megjelenésükkel estélyöket megtisztelni sziveskedjenek. Műsor: 1. Paradicsomi szezon; írta s felolvassa *Haksch* Lajos. 2. Ich hatte einst ein schönes Vaterland, E. Lassentől és Igen mama, Tostitól; éneklő dr. *Egry* Béláné; zongorán kíséri *Buday* Dezső. 3. Szó a természethez, Tompa Mihálytól; szavalja *Blauhorn* Berta. 4. Zongora-szám; előadja *Chinorány* Iza. 5. »Szinház után«, magánjelenet, hegedű szólóval; játsza *Müller* Róbert; a magánjelenetet előadja *Jeskó* Ariadne, a szegedi színház drámai szendéje. Kezdeté d. u. 6 órakor a Mária-utcai polgári leányiskola helyiségében. *Jeskó* Ariadne, a szegedi színház drámai szendéje, *Jeskó* Lajos, pécsi ág. ev. lelkész nagytehetségű leánya, ki csak tavaly hagyta el a szin-tanodát s már oly elsőrangú színház-művészt, mint a szegedi, aratja sikereit. Közönségünk bizonyára érdeklődni fog a pécsi vendégszereplő iránt.

— (Elismerés az érdemnek.) *Salamon* József kir. tanácsos, tanfelügyelő tegnap megvizsgálta a dárdai r. k. elemi nép-

iskolát s az ott tapasztalt eredményről a következőleg nyilatkozott: »A magyarosodás terén tapasztalt szép előmenetelért teljes elismerésemet tejezem ki. Mondhatom, hogy a tanító urak, *Stefán* Péter, úgy *Stefán* Gyula, nagy lelkiismeretességgel végezték kötelességüket, amennyiben látom, hogy a gyermekek nemcsak a beszéd- és értelemgyakorlatból, hanem minden egyes tantárgyból tisztán magyarul felelnek. Ismételten fogadják teljes elismerésemet.«

— (A pécsi atletikai klub összejövetele.) A pécsi atletikai klub f. hó hetedikén (szombaton) este vacsora után fogja tartani rendes havi összejövetelét saját helyiségében, a Tornacsarnokban.

— (Utóállítás.) Ma délelőtt volt a Scholtz-féle sörcsarnok helyiségében az utóállítás, mely alkalommal megvizsgáltattak azon megyebeli állításkötelesek, a kik a rendes sorozás alkalmával meg nem jelentek. Sokan jelentkeztek különösen a baranyavári, pécsváradi és siklósi járásokból. A vizsgáló bizottság tagjai voltak: *Duralia* Pál és *Horváth* őrnagyok, *Keltz* kapitány, *Tirtzka* Károly főhadnagy, dr. *Hrabéczy* István és *Scholz* ezredorvosok, *Koszits* Kamill főjegyző, *Forray* Valér szolgabíró és dr. *Trizler* Rudolf járási orvos. A pécsi állításkötelesek részére f. hó 12-én és 20-án lesz az utóállítás.

— (Hivatalvizsgálat.) Dr. *Fejérváry* Imre főispán a megyei központi jegyzői hivatalok vizsgálatát kezdte meg tegnap, megvizsgálva a *Weidinger* Jenő másodaljegyző által vezetett erdészeti ügyek kezelését. Ma folytatja a főispán a vizsgálatot, mely még egy-két napot fog igénybevenni.

— (Képviselő-választók összeírása.) Tegnap bizta meg a megyei központi választmány a különböző járásokba azon bizottságok tagjait, melyek az 1899. év folyamán a képviselő választói joggal bíró szavazók névjegyzékét össze fogják állítani. A bizottság tagjai a pécsi járásban: I. elnök: *Komáromy* Tivadar (Hird), hely. elnök: *Mikesch* József (Magyarpeterd), rendes tagok: *Horváth* János (Pécs), *Klobucharich* Sándor (Rácpetre), póttag: *Jakobovics* Ferenc (Somogy). II. elnök: *Egedy* Sándor (Göröcsöny), hely. elnök: *Cupy* Ede (Patacs), rendes tagok: *Farkas* József (Garé), *Olaszi* Gábor (Szalánta), póttag: *Kálmándy* József (Pellérd). A siklósi járásban elnök: *Szivér* István, hely. elnök: dr. *Troll* Ferenc, rendes tagok: *Henfner* Lajos és *Trimmer* Lajos, póttag: *Kiss* Nep. János. A mohácsi járásban: I. elnök: *Visy* Lajos, hely. elnök: dr. *Kaufman* József, rendes tagok: dr. *Philipp* Ferenc és *Streicher* József, póttag: *Penc* János. II. elnök: *Margitai* Péter, hely. elnök: *Keserits* Ferenc, rendes tagok: dr. *Rüll* Béla és dr. *Auber* Tivadar, póttag: *Auber* Vilmos. A pécsváradi járásban: I. elnök: *Gállos* Ede, hely. elnök: *Podgorelác* Sándor, rendes tagok: *Krátky* Ernő és *Kisfaludy* Vidor, póttag: *Szita* Sándor. II. elnök: *Trsztyánszky* László, h. elnök: *Mayer* Károly, rendes tagok: *Strancinger* János és *Trem-pacher* Ede, póttag: *Lauschman* Vince. A hegyháti járásban: I. elnök: *Szily* János, h. elnök: *Kisfaludy* Dezső, rendes tagok: *Gut-tay* Lajos és *Schmellás* Antal, póttag: *Hovrig* Vilmos. II. elnök: *Freytag* Kamill, h. elnök:

Pátzek Béla, rendes tagok: *Magda Elek* és *Gedő Aladár*, póttag: *Szabó Gyula*. A szentlőrinci járásban: I. elnök: *Mándy Samu*, h. elnök: *Morvay Ferenc*, rendes tagok: *Marosy Ignác* és *Pintér János*, póttag: *Pitz György*. II. elnök: *Benkő Gyula*, h. elnök: ifj. *Jeszenszky Ferenc*, rendes tagok: *Szücs Károly* és *Somogyi Gyula*, póttag: *Visy István*. A baranyavári járásban: I. elnök: dr. *Kiss Emil*, h. elnök: *Ursziny Pál*, rendes tagok: *Narancsik Károly* és *Tóth Vilmos*, póttagok: *Sudár Gyula* és *Proksch Arthur*. II. elnök: *Kontra János*, h. elnök: *Zvonicek Alajos*, rendes tagok: *Nagy Gyula* és *Sebestyén Ádám*, póttagok: *Grosch Vilmos* és *Borza Kálmán*. Mint ezekből látható, a siklói kivételével minden járásban két bizottság fog működni és pedig május 17 — június 4 közötti időszakban az elnök által kijelölendő napokon, melyek a lakosságnak kellő módon értésére fognak adatni. A névjegyzékbe felvételük minden arra jogosult, ha nem is jelenik meg a bizottság előtt, viszont a választói jogosultságukat igazolók a bizottság által meg fognak hallgattatni.

— (**Elfogott lóköttő.**) *Bász Samu*, bellyei lakostól, a napokban két szép lovat loptak el. A lóköttők után megindult a nyomozás s ma sikerre is vezetett, mert — mint levelezőnk írja — *Horváth N.* csendőrőrsvezető a lótolvajt a somogy megyei Lukafán elfogta.

— (**Himen.**) Turonyi *Biedermann Luciet* Bécsben feleségül vette gróf *Scherr Béla*, főhadnagy a 68-ik gyalogezredben. Az esküvő a bécsi fogadalmi templomban történt meg.

— (**Pótvásár.**) A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Baranya vármegye területéhez tartozó *Himesház* községben a f. évi április hó 4-re esett, de elmaradt országos vásár helyett, f. évi május hó 5-én pótvásár tartassék.

— (**Betörések.**) Versenden és környékén egymásután több betörés is volt a napokban. *Flodung* Bálinttól ruhaneműt, *Pelc* Henriktől élelmiszert, *Schlinghoffer* Mártontól ruhákat loptak el a betörők. Versendről átmentek Liptódra, a hol *Schler* Jánostól szintén egy csomó ruhát emeltek el, *Ratting* Józseftől pedig élelmiszert loptak. Majd meglátogatták Ellenden *Deák* József házát és onnan több vég vásznat emeltek el. A nyomozás során kitűnt, hogy a betöréseket *Kovács* (König) István csavargó követte el, a kit Liptódon el is fogtak, azonban Szederkényben sikerült neki megszöknie. Ugyanő Babarcon is követett el betörést *Beindl* Józsefnél, kitől sertéshúst lopott. A veszedelmes betörőt most mindenfelé keresik.

— (**Miniszteri köszönetnyilvánítások.**) A magy. kir. honvédelmi miniszter *Baranyavármegyének* 2 honvéddapródiskolai, továbbá 1 honvédfőreáliskolai, illetve *Ludovika-akadémiai* növendék számára, — továbbá *Pécs* szab. kir. városnak 4 honvéddapródiskolai növendék, — úgy *Somogyvármegyének* 1 honvédfőreáliskolai növendék, *Tallán* János és *Dénes* báróknak 2 honvéddapródiskolai növendék, — végül *György* Schaumburg-Lippe uralkodó hercegnek a pécsi honvéddapródiskolánál 1 növendék részére létesített alapítványáért köszönetét nyilvánította.

— (**Tóth Béla nyilatkozata.**) Egyik lapársunk a napokban azt írta *Tóth* Béláról, a jeles íróról, hogy Budapestről Pécsre érkezett s itt megtekintette a város nevezetességeit. Erre vonatkozólag *Tóth* Bélától ma a következő levelet kaptuk: »Tisztelt Szerkesztőség, Egy pécsvidéki ismerősömtől szemrehányó levelet kaptam, hogy nem látogattam meg őket, mikor a minap — mint ő azt a pécsi lapokban olvasta — Pécssett jártam, a székesegyházat tanulmányozni. Ez a levél engem aggodalomba ejt. Ha t. i. valamelyik pécsi lap csakugyan kiírta, hogy *Tóth Béla*, az író, Pécssett mulatott, akkor alig történhetett egyéb, mint hogy valami csaló bujkált ott a nevem alatt; mert szégyenkezve bár, de meg kell vallanom azt a bünös mulasztásomat, hogy én Pécssett még soha sem voltam. Hosszas kerülő ut lenne említett ismerősömtől megkérdezni, melyik pécsi lap közölte azt a hirt és mely alakban. Bizodalommal kérem tehát a tisztelt Szerkesztőséget, hogy ha csakugyan megjelent ilyes, kétség nélkül reám vonatkozó közlés, valamely alkalmas formában kijelenteni méltóztassék, hogy én Pécssett se akkor, se máskor nem jártam s alkalmasint visszaéltek a nevemmel. Szívességekkel előre is köszönve, vagyok tisztelő irótársuk: *Tóth Béla.*»

— (**Leégett kazal.**) *Tatai* György, hercegszöllősi lakosnak egy kazal szénája a napokban kigyuladt s mire a tüzet észrevették, már teljesen le is égett. A tűz keletkezési okának kipuhatólása végett megindították ugyan a vizsgálatot; de hogy a tűz miből keletkezett, még eddig nem sikerült megállapítani.

— (**Két helybeli egyesület ünnepélye.**) Szép ünnepély folyt le tegnap a »Pécsi Polgári Daloskör« sörház-utcai helyiségében. Városunk legnemesebb célú egyesülete a »Pécsi önkéntes tűzoltó egyesület« ünnepelt a szépen fejlődő »Pécsi Polgári Daloskör«-rel. Pécssett, hol annyi egyesület van már, hogy számát is alig tudjuk, ritkaság számba megy két egyesületnek egymáshoz való barátságos közeledése, mertt öbnyire konkurrenset látnak egymásban. A »Pécsi önkéntes tűzoltó testület« a »Pécsi Polgári Daloskör«-t, — mint irtuk is tegnap — azon alkalomból, hogy a testületük gyarapítására rendezett minden ünnepélyükön közreműködésével az anyagi és erkölcsi sikert előmozdítani segitette, a legutóbbi közgyűlésén tiszteletbeli tagjai sorába egyhangulag megválasztotta. Ezen ünnepélyességről szóló diszoklevélnek átadását derék tűzoltóink védszentjük ünnepére, Flórián napjára határozták. Ezen célból tegnap tűzoltóink testületileg, teljes diszben, megjelentek a daloskör helyiségében *Reeh* György főparancsnok és *Rupprecht* Nándor tűzfelügyelő vezetése mellett, hol a daloskör szintén testületileg fogadta őket. A diszoklevelet lelkes beszéd kíséretében *Reeh* György főparancsnok adta át. A megtisztelő kitüntetésért a daloskör nevében *Köröstyös* József, elnök mondott hálás köszönetet. Ezután *Kaufman* Lajos a daloskör minden egyes működő tagja nevében igen szépen átgondolt beszédben külön is megköszönte a megtiszteltetést. Az oklevél igen diszesen van kiállítva s szövege a következő: »A pécsi önkéntes tűzoltó testület a »Pécsi Polg. Daloskör«-t, a testület érdekében mindenkor önzetlenül kifejtett nagy érdemei elismerésül köz-

felkiáltással tiszteletbeli tagjává választotta s részére ezen, a megválasztást megörökítő diszoklevelet kiadni rendelte. Pécs, 1898. évi február hó 16-án: *Reeh* György főparancsnok, *Oberhammer* örparancsnok titkár, *Rupprecht* Nándor tűzfelügyelő. Ezen ünnepélyes aktus után a daloskör kedves vendégeit sörrel vendégelte meg s vig dalra kelve mulattatta őket, mely alkalommal *Gántner* Agoston, kit egészséges jó humoráról mindenki ismer, különösen a tűzoltókról szóló kupléival neveltette meg tűzoltóinkat. *Köröstyös* József, a daloskör derék elnöke, hogy az ünnepélyt még emlékezetesebbé tegye, ezen alkalommal 50 frttal a tűzoltótestület alapítói közé lépett.

— (**Halálosvégü verekedés.**) *Kökényen* *Blau* Mihály kocsmájában véres verekedés történt a napokban. A véres verekedés áldozata *Ferkovics* István, a kit *Pavlovics* Miklós, *Taragya* György és ifju *Pavlovics* József annyira összeverték, hogy ápolás végett a pécsi közkórházba kellett szállítani és itt pár napi szenvedés után meghalt. A halálosvégü verekedésben a két főhős *Pavlovics* Miklós és *Taragya* György voltak, kik azonban egymásra fogják a halálos sebek okozását. Mindkettőjüket letartóztatták és bekísérték a pécsi királyi ügyészség börtönébe. A vizsgálatot most úgy ellenük, mint a harmadik bünös, ifju *Pavlovics* József ellen a pécsi kir. törvényszék folytatja.

— (**A legujabb rémmese.**) Az a politika, a mely a szociál-demokratákból gyilkosokat, rablókat, tolvajokat akar csinálni, kezd bevalni. Ime *Villányról* már azt írják a lapoknak, hogy a szociál-demokraták *Dárda* és *Magyar-Boly* között fel akarták szedni a vasúti sineket és el akarták vágni a sürgönydrótokat. Azonban ezer és egy szerencse, hogy a vasúti őrs észrevette a borzasztó merényletet és *Villányra* sürgönyözött. A merénylőknek azonban hirük sem volt s így azt sem tudják, hogy kik voltak azok?

— (**Tejgazdasági munkásnők.**) A tejgazdasági munkásnőket képző m. kir. iskolában *Nagy Szécsényben* f. évi június hó 1 én fog az ez évi második tanfolyam megkezdődni. A 6 hónapra terjedő tanfolyamra erős, ép és egészséges testalkatu, kifogástalan előéletű, legalább 15-ik életévüket betöltött nők vétetnek fel, kik teljesen ingyenes ellátásban és oktatásban részülnek és azonkívül havonként 4 frt munkabérváltságot is kapnak. A felvételi kérvények az iskola felügyeletével megbízott nagyszécsényi tejszövetkezet igazgatóságához címzendők és május hó 18-áig benyújtandók. A kérvényhez keresztlevelet, orvosi és erkölcsi bizonyítványt kell csatolni. Ugyanezen iskolának jelen tanfolyamát május hó 31-én végző tanulók egynémelyike állást keres. Azért mindazon gazdák, kiknek a tejkezelés és vajkészítésben alaposan képzett, szerény igényű munkásnőkre van szükségük, forduljanak ezzel a kérelmükkel ugyancsak a fent nevezett szövetkezet igazgatóságához.

— (**Vívómesterek a katonaságnál.**) Uj katonai tisztviselő állás szervezéséről ad hirt a katonai »Rendeleti Közlöny«. Az új katonai tisztviselők a katona vívómesterek, akik elsősorban a katonaképző intézetekben fogják a vívást tanítani, ahol azonban a szolgálati viszonyok megengedik, ott az osztagok-

nál s az osztály-iskolában is tanítani fogják a vivást. A vivómesterek négy osztályba soroztatnak, u. m. I. és II. osztályu fővivómester és I. és II. osztályu vivómester. A katonai tanítók egyenruháját fogják viselni, csak hogy sima, fehérgombos kabátot. Az I. osztályu fővivómester évi díja 2400 frt, a II. osztályu 1800, az I. osztályu vivómester évi díja 1400, a II. osztályu 1200 korona. A két első a 9-ik, a 3-ik és 4-ik a 10, illetőleg a 11-ik rangosztályba sorolattik. A vivómesteri állásokra évenként kétszer, április 1-én és október 1-én lehet pályázni.

— **(A kis lányt körözik.)** Ilyen körözésben is ritkán részesül a Rendőri Közlöny, mint amilyent most tétetett bele egyik törvényszék. Lopás miatt köröztet egy 15 éves szép kis lányt, akinek gyimóthi Gyenge Lenke a neve. Azt mondja róla a hivatalos irás, hogy állandóan festett szoknyában szokott járni, ami kétségkívül igen pontos ismertető jel.

— **(Az oldalfegyver viselése ellen.)** Érdekes átiratot küldött ma Zólyomvármegye közönsége Pécs sz. kir. városnak és Baranyavármegyének. Pártolás végett küldi a megyegyűlés egy határozatát, amelyet az országgyűléshez intéztek és amelyben azt kéri, hogy a katonaság szolgálaton kívül ne viselhesen oldalfegyvert. Mint a megye mondja, igen sok esetben bajt okozott már ez az oldalfegyver, a melyet a katonák védtelen polgárok ellen használtak. Ez okból kéri az országgyűlést, hasson oda ugy a honvédelmi, mint a közös hadügyminiszteriumba, hogy a

katonák szolgálaton kívül az oldalfegyvert ne viselhesék. — A kérelemben sok igazság van és semmi szükség nincsen arra, hogy a fegyver szolgálaton kívül is koptattassék és csörgettessék. Részben, persze a saját szakállukra be is hozták már ezt egyes parancsnokok: huszárságlakta kisebb garnizonokban fegyver nélkül jár a tisztikar és a legénység — és a nap ezért még mindig nem állott meg az égen. A legutóbbi európai háboru győztes seregénél a töröknél szolgálaton kívül csak az altiszt viselheti a fegyvert, mint kitüntetést. Az angol hadseregben, amely pedig a világ valamely részében állandóan háboruskodik s így joga van az egyenruhával büszkélkedni, sem oldalfegyvert, sem egyenruhát nem visel a katonai szolgálaton kívül. Hasonlókép a francia hadsereg tisztikara is. Az amerikai U. S. ujonca csak akkor áll be katonának, ha a szerződésben, amelyre az állammal lép, egyenesen ki van kötve, hogy a kaszárnyán kívül viselheti a saját polgári ruháját. Ez említett seregek pedig azok közül valók, amelyek a világon legtöbbet verekednek, másszóval: ezen államokban van legtöbbszor szükség a fegyveres hatalomra. Vagy hogy talán ép azért engedhető meg nekik ez a könnyebbség. Annyi azonban bizonyos, hogy nálunk ilyesmi nem lesz, ha akár az ország összes törvényhatósága egyértelműleg írkal is e dologban az országgyűléshez. A katonai nézet az, hogy a dolognak így kell lenni, ahogy most van s ha ők ezt így tartják jónak, azon ugyan semmiféle petíció sem változtat.

— **(A nyomor.)** Mindennapi történet,

olyan színtelen, olyan egyhangu, olyan unalmas. Hiányzik az életfentartás reménye, remény helyett csüggedés . . . s mi a vég? Az élet sivár homokjában ki-kicsillan az utolsó sugár, az Isten képére alkotott emberből eloson az utolsó sóhaj s a folytatás? . . . az enyészet munkája. Az ember lerokad a teher alatt, szellemi ereje cserben hagyja s a testi munkához nincs meg a kedv, az élet kedve. S mégis minden egyes esetben kommentárokat fűznek egy-egy kioltott élethez, keresve az indító okot, s kutatva az ok és az okozat között a logikai láncolatot. Mit keresünk egy sablonos történetben logikát? Nem birta elviselni az életet, öngyilkos lett. Ez a száraz való. — Nincs mit hozzá tenni s nincs mit elvenni belőle. A napilapok hasábjain minden nap megjelenik egy ilyen történet, mindennap egy porszemmel kevesebb a világegyetemben. S e történeteknek mi a magyarázata, a kioltott életnek mi a története . . . ? . . . A társadalom . . . s a nyomor . . . Mindennapi történet, s mégis olyan különös.

Pénz kormányozza a világot! Könnyű és biztos módot nyújt az együttműködéshez a m. kir. szab. osztályosjátékban való részvétel, melynek főelárusítóit, Fehér Lajos és Társa Budapest, Gizellatér 5. szerencsesorsjegyek legpontosabb szállításáról biztosítanak. A Fehér Lajos és Társa cég a legjobb hírnévnek örvend, ennél fogva ajánlatos, hogy a most kezdődő új sorsjátékhoz a megrendelésekről ezen cégnél idejekorán gondoskodjunk, miután a sorsjegykészlet a nagymérvű érdeklődés folytán apad. Egyebekben felhívjuk olvasóink figyelmét Fehér Lajos és Társa lapunkban foglalt mai hirdetésére.

A sebesült tiszt ugyanis — egy francia dzsidás ezred kapitánya volt s mint ilyen, a bárónak és hazájának: ellensége. De csak néhány percig tartott ez a tétlen gondolkodás s Wendelberg báró csupán a sebesültet látta már az ifju katonában, ki az ő segítségére szorul s akit gondos ápolás mellett, talán még meg lehet menteni az élet számára. Megparancsolta tehát embereinek, hogy hordágyat hozzanak és szállítsák a beteget a kastélyba, majd hozzá tette:

— A kutatásunk eredménye nem igen nagy. Egy haldokló francia az egyedüli, a kit megbirtunk menteni, ha mástól nem is, legalább az elevenen való eltemetéstől, mi ilyen háborus világban könnyen megeshik. Amint látom, a fiatal tiszt előkelő családból való, az látszik arról a jó ápolat halvány kézről is, melyet az a hitvány hyéna az imént meg akart csonkitani.

A beteg még fiatal és nem lehetetlen, hogy épen fiatalsága lesz az, a mi a korai haláltól megóvja. Előre emberek szaporán, hogy minél előbb a kastélyba érjünk. Minden perc drága!

Amint egy hegyszakadék kiálló szegleténél befordult a szomorú menet, hirtelen ismét feltűnt a halottrabló kísértetiesen vigyorgó arca. Fenyegetőleg emelte fel karját s egy sajátságos, majdnem érthetetlen nyelven — mely a francia és spanyol nyelv töredékeiből állott, — így kiáltott Wendelberg báró felé:

— A hajósok azt mondják, hogy a ki egy vízbe fultat házába visz és feléleszti, az saját romlását viszi a házába. Ezt kívánom neked is! Ha feléleszted a haldoklót, csak bűt és bánatot hozzon a fejedre — s még mielőtt

valója volt, — egyetlen, hön szeretett leánykája. Megkönnyebülten lélekzett fel tehát, midőn a csatazaj és ágyudörgés más irányt vett s lassanként teljesen elhalt.

Mindamellett nem birta ki az öreg báró, hogy midőn körülötte harci lárma dühöng, ő csendes magányában tétlenül hallgassa azt végig.

Bár előre is borzadt a rémes látványtól, mely reája várt, mégis elegendő volt szeretett leányának néhány szava, hogy minden félelmét leküzdje. A leányka így szólt:

— Óh atyám! Ott lent talán nem egy embert lehetne a kínos haláltól megváltani, ha idejekorán segítséget nyujtanánk neki. S mily szép lehet egy ilyen emberéletet megmenteni!

És az öreg ur kora reggel néhány emberével kiment — a most már elhagyatott csataterre, — kutatni haldoklók után, kiket még talán meg lehet menteni az élet számára. S mig emberei bejárták a rémes helyet, a báró fájdalmas gondolatokba merült el.

Wendelberg báró más idők embere volt. Irtózott a fegyvercsörgéstől, kedvelte a szép művészeteket s mindenek felett szerette azt a nyugalmas, békés életet, melyet leányával, — Erzsébet báró kisasszonynyal — magányos kastélyában élt s most az a sok szerte fekvő, eltorzított hullá és áthághatlan vértócsa, elszibbasztották minden tetterejét.

Annál szorgalmasabban folyt a munka körülötte. Itt sirokat ástak, ott halottakat hordtak egybe s elszórtan már fel-fel tünedeztek a csatahelyek rettegott hyénái, kik nem azért járnak be ezt a nagy temetőt, hogy segítyt és vigaszt nyujtsanak, hanem, hogy a haldoklókat — ki-

A bérma-szülők ajándékai a legkedvesebbek szoktak lenni nemcsak értékök, hanem a hozzájuk fűződő szép emlékek által. Ezek a kis emléktárgyak gyöngédségről és áhitatról beszélnek és talán épen innen van az, hogy semmi sem oly alkalmas bérma-ajándéknak, mint egy csinos, finom körvonalu ékszer, vagy csecsebecse, melynek értéke soha sem vész el; sőt az idő előrehaladtával mondhatni növekszik is. **Két forint ötven krajcártól kezdve** már igen izléses és gyönyörű kivitelű bérma ajándékok: szivek, amulettek, kis órák lánccal stb. kaphatók *Schönwald Imre* pécsi ötvösnél, kinek e nembeli raktára párját ritkítja gazdagságra és választékosságra nézve az egész országban.

T a n ü g y.

(Iparoktatási intézeteink. Mártonffy Márton iparoktatási főigazgató betérjesztette a vallás- és közoktatásügyi miniszter elé jelentését az iparoktatási intézetek 1896—97. tanévi állapotáról. A jelentésből kiemeljük a következőket: Az 1895—96. tanévben volt 364 iparostanonciskola; 1896—97-ben 369; e szerint 5 új iskola szerveztetett. Az előző évben az osztályok száma 1741 volt, míg a múlt évben 1785, vagyis 44-gyel több. 1895—96-ban ezen iskolákat 72.718 tanuló látogatta, a múlt tanévben ez a szám 75.144-re emelkedett, tehát a növekedés 2416. Az előző évben 2150 tanító volt alkalmazva, a múlt tanévben pedig 2.167, vagyis 17-tel több. Az iskolák fenntartási költségei a múlt évben ezek voltak: tanítók díjazására 412.294 forint (előző évben 396.861 forint), dologi kiadásokra

125.585 forint (előző évben 111.527 forint), összesen 537.879 frt. A kiadások fedezésére utalványoztatott az állampénztárból 66.443 forint, a vármegye kezelése alatt álló iparalpokból pedig 35.935 forint, összesen 102.378 forint; tandijakból, kamaráktól, ipartársulattól összesen 68.568 forint segélyt élveztek ezen iskolák; vagyis a múlt évi segélyezés összege 170.946 frt volt (az előző évben 184.914 frt); e szerint a községek az összes iparostanonciskolákra összesen 366.933 forintot fordítottak. Egy iparostanonc iskolázása a múlt évben hét forintba került. Önállólag szervezett kereskedőtanonc-iskola 86 volt a múlt tanévben. (Az előző évben 82). Ezen iskolákban 6076 tanuló részesült oktatásban. (Előző évben 5831). Az osztályok száma 265 volt. (20-szal több mint az előző évben). A tanítók száma a múlt tanévben 362 volt. (Előbb 357). Ezek közül képesített 334, nem képesített 28. Az iskolák fenntartására a múlt évben 81.433 frt fordított, a melyhez az állampénztár 4450 frttal, a községek pedig 28.739 frttal járultak. Tandij címén 45.307 frt jövedelme volt ezen iskoláknak. Az önálló kereskedőtanonc-iskolában egy tanuló iskolázatása a múlt évben 13 frtba került. Női kereskedelmi tanfolyam 18 volt szervezve a múlt tanévben: az előzőben 16. Ezen tanfolyamokat összesen 710 tanuló látogatta, vagyis 119-cel több mint az előző évben. Ezek közül sikerrel vizsgázott 664. Tanítással 108-an foglalkoztak és 20 felügyelőnő volt alkalmazva. A tanfolyamok fenntartása 35.022 frtba került, mely összegből

32.988 frt a tanárok díjazására és 2035 frt a dologi szükségletek fedezésére fordított. A tanfolyam jövedelme volt tandij címén 34.033 forint, adományokból 7214 frt. Eszerint egy növendék tanítása, átlag számítva, 50 forintba került.

T Á V I R A T O K.

— **Spanyol-amerikai háboru.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A Madridban elterjedt hírek szerint a spanyol kormány lemondott. Sagasta miniszterelnököt katonaság őrzi.

Porto-Riccóban kitört a zendülés. Az angol püspököt és a vikáriust a zendülők meg akarták gyilkolni.

Weyler tábornok mellett nagy tüntetések vannak. A nép kenyeret követel és a péküzleteket fosztogatja Madridban. Több tartományban kihirdették a statáriumot.

Filadelfiából írják, hogy a matrózok tegnap a „Saint Paul“ cirkáló hajón, mely jelenleg a Cramp-féle hajógyárban van, elfogtak egy embert, ki gyanútkelően ácsorgott a puskaforos tartály körül. Elfogatásakor elkeseredetten védekezett, miközben súlyos sérüléseket szenvedett. A letartóztatott embert spanyol kémnek tartják.

Párisból jön a hír, hogy a „Havas“ ügynökség lisszaboni jelentése is állítja, hogy a Zöldfok-szigetekről elindult spanyol hajóraj visszatért a spanyol partvidékekre,

rabolják . . . Ott egy karcsu, fiatal francia tiszt fölél hajolva, térdel egy ilyen szörnyeteg. Egy értékes gyűrűt fedezett fel a tiszt kezén, melynek mindenáron birtokába akar jutni.

Még egyszer körülnéz, hogy nem-e kíséri valaki figyelemmel? Ott távolabb tőle, áll ugyan egy öreg ur, de az úgy el van merülve gondolataiba, hogy talán a fölötte ragyogó napot sem látja, különben pedig az egész munka ugyanis nagyon gyorsan megy. Rángatni kezdi a meredt ujjakat, de a gyűrű, mintha oda volna növe a tiszt kezéhez — meg sem mozdul az ujján.

— Hja kedvesem! Ha nem adod ide a gyűrűt, elviszem az ujjad is — szólt a lelketlen ember vigyorogva és zsebébe nyult, hogy kését elővegye, de a következő pillanatban meghökkenve hagyta abba aljas munkáját.

Gyenge mozgást érzett s a látszólagos halott erősen feljajdult. Egy percre mereven bámult rá a halottfosztogató, de aztán nevetni kezdett saját gyöngésége fölött:

— Mily ostoba is volnék én, ha meghagynám neki ezt az értékes ékszert? Hogy egy ujjal több, vagy kevesebb van a kezén, az neki most már ugyanis mindegy — mormogja maga elé és felemeli kését, hogy a rablást elkövesse.

Ekkor valaki egy erős lökéssel félretaszítja karját és egy érces férfihang fenyegetőleg dörghi:

— El innen nyomorult! Ne merj e sebesülthöz nyulni!

A báró ugyanis még idejekorán feleszmélt gondolkodásából és amint meglátta a nyomorultat, a sebesült tiszt fölél hajolva, mindjárt tisztában volt annak szándék-

kával és megakadályozta, hogy a gazember megcsontsítsa a tehetetlen katonát.

A halottrabló egy percig gondolkozott, hogy ne döfje-e a haldoklónak szánt kést, a báró mellébe, de aztán csakhamar belátta, hogy az erőteljes, magas férfi nem épen megvetendő ellenség s észrevette azt is, hogy a báró emberei is közelednek, így hát legcélszerűbbnek tartotta, — morogva, mint egy kutya, melytől a koncot elragadták, — tovább osonni.

Wendelberg báró észrevette a zsvány fenyegető magatartását, de nem ijedt meg, hanem felemelve botját, rákiáltott a megfutamodóra:

— Menekülj innen gazember, míg meg nem bánom, hogy futni engedlek. De ne kerülj többé szemeim elé, mert akkor véged lesz!

Erre a fenyegetésre csak gúnyos kacaj volt a válasz.

A báró ügyet sem vetett többé a szaporán futó gazemberre, hanem a sebesült tiszt fölél hajolt, kinek folytonos nyögéséből látszott, hogy még életben van. Megtapogatta a mellét, melyen egy mély, tátongó seb volt, aztán benedvesítette vérző homlokát a hirtelen előhozott vízzel, melyet parancsára emberei hordtak a kastélyból. A víz egy pillanatra felüdítette a beteget, mert hirtelen kinyitotta szemeit, de a másik percben már ismét eszméletlenül feküdt.

Wendelberg báró gondolatokba merülve emelkedett fel térdelő helyzetéből s végignézett a fiatal tiszt vonagló alakján. A sebesült egyenruhája okozta ezt a gondolkozást. Az ember és a hazafi erős harcot vívtak a báró keblében.

1912. sz.

tlkv. 1898.

Árverési hirdetmény.

A pécsváradi kir. járásbiróság, mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy Leichner Henrikné Grosz Gizella végrehajthatónak, Egry Dezső dr. ügyvéd, mint ügygondnok által képviselt kiskoru Brusch Éva, Juli és Mari, mint néhai Brusch Mártonné Ruppert Éva örökösei pécsváradi lakosok végrehajtást szenvedők elleni 150 frt tökekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a pécsváradi kir. járásbiróság területén levő, Pécsvárad község határában fekvő, 1. a pécsváradi 166. tjkvbeli I. 2/3 teleknek s 242. hrsz. 171 b. sz. háznak Brusch Mártonné Ruppert Évát illető B. 6. alatti felerészére 929 frt becsárban; 2. az u. a. tjkvbeli felerészben mégis a 174. tjkvbe tartozó † 2761. hrsz. szántóra 20 frt becsárban; 3. a pécsváradi 1311. tjkvbeli † 3447. hrsz. ingatlanra 50 frt becsárban; 4. az u. a. tjkvbeli † 2770 hrsz. ingatlanra 52 frt becsárban 5. az u. a. tjkvbeli † 2761 hrsz. ingatlanra 20 frt becsárban; 6. a pécsváradi 324. tjkvbeli I. 1—14. sorsz. elkülönített legelőnek Brusch Mártonné Ruppert Évát illető B. 214. alatti jutalékára 10 frt becsárban; 7. a pécsváradi

209. tjkvbeli I. 5204. hrsz. elkülönített erdőnek Brusch Mártonné Ruppert Évát illető B. 166. alatti jutalékára 20 frt becsárban, mint kikiáltási árban — még pedig a 2—5 alatti fölsorolt ingatlanokra az id. t. c. 156. §-a alapján egészben — az árverést elrendelte és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1898. évi május hó 14-ik napján d. e. 10 órakor Pécsvárad községben a tkvi hatóság helyiségében megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is el loznak adatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 92 frt 90 krt. illetőleg 2 frtot, 5 frtot, 5 frt 20 krt, 2 forintot, 1 forintot és 2 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1-én 3333. sz. a. kelt I. M. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881: 60. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Pécsváradon, 1898. évi február hó 23-ik napján. A kir. jbiróság, mint tlkvi hatóság.

Szikrai Odo

kir. aljársbiró.

Schamann Frigyes

vésnöki (graveur) műterme:

PÉCSETT, Teréz-utca 6. szám alatt.

Ajánlja a n. é. közönségnek izlésesen készített monogramokat, címereket, vagy egyes betűket arany, ezüst, réz, acél, vas, csont és üvegbe; készít fa- réz- és acélmetszeteket.

Himzőmintákat eiőnyomásra.

Egy monogrammot 1 óra alatt.

Különlegesség:

Egyedüli készítője Pécssett a ruggyanta (kautschuk) bélyegzőknek: cégek, gyárak, intézetek, hivatalok s magánosok részére.

Egy ilyen bélyegző 6 óra alatt készíttetik.

Vidéki rendeléseket gyorsan és pontosan teljesítik.

Kitünő tisztelettel:

Schamann Frigyes

vésnök.

1.000.000

Korona nyerhető

EGY MILLIÓ

A 2-ik magy. kir. szab.

osztálysorsjátékban

a sorsolási program szerint **egy millió koronát**, tehát hatalmas összegű készpénzt nyer a legnagyobb nyeremény a játékterv 9. §. szerint; ennél fogva ezen osztálysorsjáték nagyon előnyös nyerési esélyeket nyújt; és pedig

100.000 50.000

eredeti sorsjegy pénznyereményt.

A sorsjegyek felének nyernie kell. Az összes 50.000 nyeremény mellette álló jegyzékben fel van sorolva és a kormány ellenőrzése mellett hat egymásután következő rövid időközben kisorsoltatik, mikor is a nyert összeg a szenercsés nyerőnek készpénzben kifizettetik.

Eredeti sorsjegyeket következő eredeti áron adunk el:

Egész	eredeti sorsjegy	6 frt -- kr.
Fél	"	3 " — "
Negyed	"	1 " 50 "
Nyolezad	"	0 " 75 "

Játékterv a II. sorsjátékhoz.

Első osztály		Második osztály.		Harmadik osztály.		Negyedik osztály.		Ötödik osztály.		Hatodik osztály	
Betét 12 korona.		Betét 20 korona.		Betét 32 korona.		Betét 40 korona.		Betét 32 korona.		Betét 24 korona.	
(Beleértve 2 korona gyűjtődíj.)		(Beleértve 2 korona gyűjtődíj.)		(Beleértve 2 korona gyűjtődíj.)		(Beleértve 2 korona gyűjtődíj.)		(Beleértve 2 korona gyűjtődíj.)		(Beleértve 2 korona gyűjtődíj.)	
Huzás: 1898 évi május hó 11. és 12.		Huzás: 1898. évi június hó 7. és 8.		Huzás: 1898. évi július hó 6. és 7.		Huzás: 1898. évi auguszt hó 3. és 4.		Huzás: 1898. évi aug. 24. és 25.		Huzás: 1898. szept. 14.—okt. 13-ig.	
Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona	Nyeremény	Korona
1 á	60000	1 á	70000	1 á	80000	1 á	90000	1 á	100000	Legnagyobb nyeremény szerencsés esetben Korona 1,000,000 (Egy millió.)	
1 >	20000	1 >	25000	1 >	30000	1 >	30000	1 >	30000	1 jut. kor.	600000
1 >	10000	1 >	10000	1 >	20000	1 >	20000	1 >	20000	1 nyer. á	400000
1 >	5000	1 >	5000	1 >	15000	1 >	15000	1 >	15000	1 >	200000
3 >	2000	3 >	3000	3 >	10000	3 >	10000	3 >	10000	1 >	150000
5 >	1000	5 >	2000	5 >	5000	5 >	5000	5 >	5000	1 >	60000
8 >	500	8 >	1000	8 >	2000	8 >	2000	8 >	2000	1 >	40000
30 >	300	20 >	500	10 >	1000	10 >	1000	10 >	1000	1 >	30000
50 >	100	60 >	300	70 >	500	70 >	500	70 >	500	1 >	20000
2900 >	40	3900 >	80	4900 >	130	3900 >	170	3900 >	200	1 >	10000
3000 nyer. Kor. 240000		4000 nyer. Kor. 477000		5000 nyer. Kor. 898000		4000 nyer. Kor. 934006		4000 nyer. Kor. 1061000			
Bevétel		MÉRLEG		Kiadás							
100000 sorsj.	I. oszt. á kor. 10	1000000	3000 nyerem. I. oszt.	240000							
97000 >	II. > > > 18	1746000	4000 >	II. >	477000						
93000 >	III. > > > 30	2790000	5000 >	III. >	998000						
88000 >	IV. > > > 38	3344000	4000 >	IV. >	934000						
84000 >	V. > > > 30	2520000	4000 >	V. >	1061000						
80000 >	VI. > > > 22	1760000	30000 >	VI. >	9550000						
Kor. 13,160,000		50000 nyeremény		Kor. 13,160,000							

A 2-ik magy. kir. szabad. osztálysorsjáték

50.000 nyereménynek jegyzéke.

A játékterv 9. §. szerint a legnagyobb nyeremény

1.000.000 korona. Egy millió

A nyeremények következőleg vannak beosztva:

Nyeremények:	Korona:
1 á	600 000
1 >	400 000
1 >	200 000
2 >	100 000
1 >	90 000
1 >	80 000
1 >	70 000
2 >	60 000
1 >	40 000
5 >	30 000
1 >	25 000
7 >	20 000
3 >	15 000
31 >	10 000
67 >	5 000
3 >	3 000
432 >	2 000
763 >	1 000
1238 >	500
90 >	300
47350 >	200, 170, 130, 100, 80, 40 korona.

50 000 nyerem. és jutalom 13 160 000

korona értékben

melyek 6 oszt.-ban kisorsoltatnak.